

TẬP 19

HỒI 191

Kinh Hiện

Ba người Chu Nhất Tiên ở đó nghỉ ngơi và chữa trị cho Dã Cầu. Dã Cầu sau khi biết sinh mệnh của mình được cứu lại càng cảm thấy may mắn, cũng có lúc thâm khó hiểu cho sự dũng cảm của mình khi đó.

Sau khi trải qua kinh biến ấy, quan hệ giữa Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đã trở nên gần bó hơn, bởi dù sao cả ba người cũng đã từng cùng nhau vượt qua một phen sinh tử. Chu Nhất Tiên không còn lạnh nhạt với Dã Cầu như trước, có điều vẫn không khỏi luôn miệng than vãn. Dã Cầu thân mang trọng thương, việc phục dịch phần lớn là vào tay Chu Nhất Tiên, bao sao lão không phàn nàn cho được.

Tiểu Hoàn đối với Dã Cầu vẫn như ngày trước, nhưng giờ đây trước mặt nàng, Dã Cầu dường như có đôi chút sợ sệt, nói chuyện với nàng cũng ít đi. Tiểu Hoàn tuy ngạc nhiên song cũng không thật sự để ý, bởi thời gian này, tinh thần của nàng đã tập trung cả vào cuốn sách bìa da màu đen nhìn không có vẻ gì là khác thường ấy.

Dã Cầu chưa từng thấy Tiểu Hoàn đọc cuốn sách này trước đây, không khỏi cảm thấy rất lạ kỳ. Tiểu Hoàn không bao giờ kể về lai lịch cuốn sách, Chu Nhất Tiên cũng chỉ nói vài câu hàm hồ. Sự lạ lùng của Dã Cầu lâu dần cũng trở thành quen, hẳn chỉ cảm thấy tinh thần Tiểu Hoàn dường như đang thay đổi, nhưng thay đổi ấy là gì hẳn lại không thể cắt nghĩa rõ ràng.

Đại nạn Thú Thần bắt đầu từ Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn. Một dải Nam Cương cũng chính là nơi đầu tiên hứng chịu tai ách của Thần Thú.

Những tàn phá mà bách tính các tộc người ở đây phải chịu còn nặng nề hơn ở Trung Thổ rất nhiều. Mười nhà đến chín nhà tan nát, các thị trấn, thôn làng, sơn trại, tận cả các ngõ ngách đều hầu như không còn ai sống sót.

Sau khi đại nạn qua đi, những loài tiểu yêu sót lại ở Nam Cương cũng nhiều hơn so với Trung Thổ. Những người may mắn thoát khỏi kiếp nạn vẫn thường phải chịu đựng sự quấy rối bạo ngược của lũ tiểu yêu này. Cuộc sống của bách tính nơi đây đúng là như trong đêm trường tối đen, không có lấy một chút tia hy vọng.

Quý Lệ lại một lần nữa đặt chân lên vùng đất Nam Cương trong tình cảnh hỗn loạn thê lương đó.

Hắn không phát hiện ra dấu vết nào của bọn tiểu yêu, mà chỉ thấy vô số những người trong chính đạo đang ùn ùn kéo đến, trong đó có cả các nhân vật danh môn đại phái như Thanh Vân, Phần Hương. Những người này lũ lượt truy tìm tung tích của Thần Thú khắp nơi, nhưng có cố gắng bao nhiêu cũng vẫn uổng công vô ích, không ai tìm ra một chút tung tích nào.

Sau trận chiến bại ở Thanh Vân Sơn, Thần Thú trọng thương bỏ chạy, hình tích dường như đã tan biến vào hư không. Chỉ còn dãy Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương này, nơi vốn là cố cư của Thần Thú, có thể nào nó đã trở về chăng?

Quý Lệ quay lại Nam Cương là bởi ý nghĩ đó. Đồng hành với hắn còn có vô số đệ tử chính đạo, trong đó Phần Hương Cốc được xem như trở lại cố hương, bởi Phần Hương Cốc chính là tọa lạc tại Nam Cương, nhưng mục đích đến đây của chính đạo các phái không chỉ là giúp đỡ bách tính Nam Cương diệt trừ những tiểu yêu còn sót lại.

Dù thế nào thì cũng vì có những người này đến mà những tiểu yêu vốn hoành hành bạo ngược cũng tạm thời ẩn thân, bởi khi những đệ tử chính đạo này bắt gặp, họ đều ra tay tiêu diệt chúng. Cứ như vậy, các vùng đất Nam Cương này cũng sẽ tránh được trận họa kiếp thứ hai.

Nhưng ngày nọ nối tiếp ngày kia, bất luận là ai cũng không hề tìm thấy bóng dáng Thần Thú trên địa phận Nam Cương này, khả năng duy nhất giờ đây chỉ còn trong dãy Thập Vạn Đại Sơn, nơi sơn cùng thủy tận đầy thần bí ấy.

Thập Vạn Đại Sơn điệp điệp trùng trùng, núi non tầng lớp đan xen, không biết còn ẩn chứa biết bao điều bí ẩn!

Trước khi vào núi, Quý Lệ muốn tới Thất Lý Đồng của Miêu tộc Nam Cương, không vì cái gì khác mà chỉ là viếng tế tưởng nhớ những gì mà Đại Vu sư đã làm cho Bích Dao ngày trước.

Thất Lý Đồng, Thiên Thủy Trại với những cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt khi xưa đều đã không còn. Đập vào mắt Quý Lệ chỉ là những khung cảnh hoang tàn, hoang tàn đến mức tâm can sắt đá mà hắn đã mang trong lòng hơn mười năm nay cũng không khỏi một phen lay động.

Rốt cuộc là vì điều gì mà lại xảy ra một đại nạn độc hại chúng sinh như vậy?

Hắn liên tiếp gặp kỳ duyên, đạo hạnh cũng ít nhiều thành tựu, có thể vô sự mà trải qua nạn kiếp như ác triều cuộn cuộn này, nhưng vô số bách tính trong thiên hạ bị đau

thương vùi dập thì sao? Họ đã phạm phải lỗi lầm gì, vì sao lại phải gánh chịu họa tai như vậy?

Thiên Âm Tự được gọi là uy lâm linh thiêng đó, ngày đêm đều có vô số người đến bái thần lễ phật, cầu nguyện thần phật để mắt trông coi thiên hạ, còn rất nhiều những bách tính khác hàng ngày đều thành kính vái lạy thượng thiên. Thế nhưng lúc đại nạn giáng xuống đầu, thần phật cao xanh đã có ai hiện ra giúp họ?

Những việc quỳ bái ấy rốt cuộc còn có ích gì?

Phải chăng câu nói thần bí nhắc đi nhắc lại trong 'Thiên Thư' cuối cùng đã nghiệm linh - "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cầu"!

Đặt chân đến Thất Lý Đồng, Quỷ Lệ không khỏi cảm thấy một chút lạnh trong lòng. Nơi nước non thủy tú trong ký ức hắn đã bị tàn phá đến hoang phế tiêu điều. Những ngôi nhà chập chờn mây lượn giờ chỉ còn mấy mảng tường vỡ xác xơ, đường đi hoang vắng, cỏ mọc um tùm che giấu người đi, lại càng không còn tiếng trẻ thơ vui đùa chạy nhảy.

Bách tính may mắn sống sót xem chừng cũng chỉ còn được một hai phần mười, số đông giờ đây đều đang đi lại cố gắng tìm kiếm trong ngôi nhà khi trước của mình, hy vọng có thể thấy vài thứ còn dùng được trong đống đổ nát ấy, nhưng dường như mọi vật dụng đã bị tàn phá tan hoang, những gì mà những con người đáng thương kia nhặt nhạnh được chỉ là di cốt của người thân đã chết.

Khắp nơi trong Thất Lý Đồng đều thấm đẫm một không khí bi thương, thỉnh thoảng có một vài đứa trẻ ngơ ngác đứng, ánh mắt chứa đầy những sợ hãi hoảng hốt. Cũng chỉ giây lát chúng liền bị người lớn kéo tuột vào trong.

Quỷ Lệ chậm chậm bước đi, chẳng bao lâu cũng đã gây sự chú của người Miêu, những ánh mắt nhìn hắn lúc nào cũng canh cánh một sự cảnh giác dè chừng. Trong cái không khí lạ thường ấy, ngay cả Tiểu Hôi trên vai Quỷ Lệ cũng trở nên trầm lặng, mặc dù vẫn không ngừng đưa mắt quan sát khắp xung quanh.

Quỷ Lệ thở dài, không muốn nhìn thêm khung cảnh tang thương ấy nữa, hắn cất bước nhanh hơn, đến thẳng Tế đàn trên sườn núi tận cùng Thất Lý Đồng. Càng vào trong, cảnh đổ nát hoang tàn lại càng thảm khốc. Quỷ Lệ lặng im bước đi, trong đầu thấp thoáng hình dung lúc đại nạn đổ xuống, những chiến binh Miêu tộc vì bảo vệ Thánh địa của mình mà đã quyết đấu sinh tử với lũ thú yêu hung ác ở chính nơi đây.

Bao ngày đã qua, trong không trung vẫn còn phảng phất mùi tanh của máu!

Hai chiến binh Miêu tộc ngăn hấn lại dưới chân núi. Quỷ Lệ dừng bước, nhìn về phía họ. Hai người tay cầm trường mâu, thân khoác khôi giáp, nhìn kỹ hóa ra chỉ là hai thiếu niên tuổi chừng mười sáu, mười bảy, bộ giáp trên người còn to hơn thân hình, không biết có phải là những chiến binh còn sống sót sau bằng ấy tàn khốc giao tranh?

"Cô lỗ cơ cơ hô?" Một người trong số hỏi to bằng tiếng Miêu.

Quỷ Lệ không hiểu, song ít nhiều cũng đoán được ý nghĩa câu hỏi. Hấn không đáp lại, chỉ ngẩng đầu nhìn lên lưng chừng núi để biểu đạt ý muốn. Quỷ Lệ không dùng tay chỉ, bởi hấn còn nhớ người Mèo coi đó là hành vi đại bất kính.

Hai thiếu niên ngẩn người ra một lúc nhìn nhau, rồi người có vẻ lớn hơn lắc lắc đầu, rốt cuộc vẫn đứng yên không tránh. Quỷ Lệ bắt đầu cảm thấy sốt ruột, nhưng không thể động thủ với người của Đại Vu sư, hơn nữa nhìn thấy những thảm cảnh ở Thất Lý Đồng này, hấn cũng không thể nào dùng đến vũ lực.

Quỷ Lệ trầm ngâm một hồi, thở dài rồi quay người bước đi.

Vừa được mấy bước, bỗng từ trên núi vọng đến tiếng chân người. Quỷ Lệ quay đầu nhìn lên, thấy một người hộc tốc chạy từ lưng núi xuống, dùng Miêu ngữ nói với hai thiếu niên kia, hai người đó gật đầu lia lịa, chạy qua một bên. Người vừa đến đó có vẻ như một Vu sư, chấp tay bập bẹ nói với Quỷ Lệ bằng tiếng Trung Thổ: "Chào... ngài, Đại... Đại... Vu sư mời ngài lên."

Quỷ Lệ kinh ngạc, chau mày: "Đại Vu sư?"

Người đó gật đầu, Quỷ Lệ cố định thần, gật đầu rồi cùng theo lên núi.

Sơn động vẫn còn ở đó, nhưng quang cảnh đã hoàn toàn khác trước, khắp nơi đá vỡ ngổn ngang. Trong đồng loạn thạch ấy, một thanh niên người Miêu chỉ chừng ba mươi tuổi, trên người khoác trang phục Vu sư, mỉm cười nhìn Quỷ Lệ đi tới.

Ánh mắt của người ấy thấp thoáng phát sáng, tựa như một ngọn lửa nhiệt tình đang nung nấu trong tâm, hoàn toàn khác với ánh mắt những người Miêu mà Quỷ Lệ bắt gặp trên đường.

Quỷ Lệ bước đến trước mặt, người ấy khẽ mỉm cười rồi đột nhiên nói bằng một giọng Trung Thổ lưu loát: "Kính chào Quỷ Lệ tiên sinh, tôi là Đại Vu sư thế hệ mới của Miêu tộc Nam Cương, từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của ngài."

Quỷ Lệ lặng người một hồi mới gật đầu đáp lễ, vẫn chưa kịp nói thì vị Đại Vu sư trẻ tuổi ấy lại mỉm cười: "Mời vào! Tôi dẫn ngài đi thăm Đại Vu sư đời trước!"

Nói đoạn quay người cất bước vào một sơn động âm u, Quỷ Lệ theo sát phía sau, dần dần cùng lẫn vào trong bóng tối.

Sơn động tối đen như mực, bóng vị Đại Vu sư trẻ tuổi khẽ lắc lư phía trước. Không hiểu vì sao Quỷ Lệ cảm thấy hấn dường như đã gặp người này, nghĩ một lúc mới nhớ, lần trước đến đây, Đại Vu sư lúc đó đã từng gọi người thanh niên này ra, không ngờ chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, anh ta đã tiếp nhận chức vị Đại Vu sư của toàn Miêu tộc.

Giống như lần trước, hai người cuối cùng cũng đến thạch động thờ Khuyển thần tận cùng trong Tế đàn. Một đồng lửa lớn rùng rục cháy phát ra những tiếng nổ lách tách, chỉ bóng dáng gầy gò, già nua trước kia đã mãi mãi không còn.

Người thanh niên ấy bước lên trước, nghiêm trang hành lễ với bức tượng Khuyển thần, rồi lấy ra một hộp gỗ điêu khắc từ miệng bức tượng, cung kính đặt trên mặt đất, đoạn quay sang Quỷ Lệ: "Theo tập tục người Miêu, các Đại Vu sư qua đời đều phải cung phụng một năm dưới tượng Khuyển thần, đây chính là tro cốt của Người."

Quỷ Lệ lặng im, nhìn về phía chiếc hộp gỗ. Chiếc hộp mộc mạc không có gì cầu kỳ, ngay đến cả gỗ làm hộp cũng là loại thường thấy ở Nam Cương. Đại Vu sư cũng như vô vàn bách tính Miêu tộc khác, đang ngủ giấc cuối cùng của đời mình trong đó.

Hấn khom người hành lễ.

Con khỉ Tiểu Hôi rít lên một tiếng, từ trên người Quỷ Lệ nhảy xuống, chạy sang một bên.

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi theo tập tục của Trung Thổ, cũng khom người đáp lễ, rồi thành kính đặt chiếc hộp gỗ trở lại trong miệng bức tượng Khuyển thần.

Hai người ngồi bên đồng lửa, ánh lửa phản chiếu vào trong mắt, bốn mắt sáng rực lên trong bóng tối.

Không đợi Quỷ Lệ hỏi, Đại Vu sư đã nhẹ nhàng lên tiếng: "Tôi là đệ tử hậu hạ Người lúc Người còn tại thế. Sau khi đại kiếp nạn đáng sợ ấy qua đi, tất cả các trưởng bối tế tự ở đây đều đã chết, vì thế tôi được kế thừa chức vị Đại Vu sư."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, ánh mắt hướng về phía bức tượng Khuyển thần, chậm rãi: "Đại Vu sư có thể nói đã vì tôi mà chết, mỗi khi nhớ đến điều này, trong lòng thật không khỏi cảm thấy bất an."

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi khẽ rùng mình: "Ngài nói sai rồi, sư phụ từng nói với tôi lúc ấy, thọ hạn của Người đã đến, cho dù không đi Trung Thổ, tất cũng sẽ qua đời sau đó không lâu. Quý phái đã có thể đưa tro cốt của sư phụ trở về đã là niềm đại hạnh của toàn thể bách tính Miêu tộc chúng tôi rồi."

Quỷ Lệ thở dài, khẽ nói: "Chuyện này là do những người hữu tâm khác tiến hành, không liên quan đến tôi."

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi cười, hẳn là không để ý đến lời Quỷ Lệ: "Lần này ngài đến Thất Lý Đồng, không biết là vì chuyện gì?"

Quỷ Lệ trầm ngâm: "Thực ra cũng không phải vì chuyện gì đặc biệt, chỉ là muốn đến tế viếng Đại Vu sư tiền bối mà thôi. Ngoài ra, đại nạn vừa rồi thảm khốc như vậy đều là do Thần Thú cầm đầu gây ra đại nghịet, tôi vào Nam Cương có ý truy đuổi Thần Thú, không biết ngài có manh mối nào không?"

Sắc mặt vị Đại Vu sư thoát biến đổi, hiển nhiên đối với người này, hai chữ 'Thú Thần' vẫn là một cái tên vô cùng đáng sợ, chỉ nhắc đến đã phải lặn đi một hồi.

Một lúc im lặng, Quỷ Lệ khẽ thở dài: "Ngài không cần phải bận tâm, vô số người trong thiên hạ muốn tìm hắc cũng chưa tìm được, ngài không biết cũng là chuyện dễ hiểu. Tôi đã làm phiền rồi, cũng xin cáo từ ở đây thôi."

Nói rồi đứng dậy định đi, trên mặt Đại Vu sư thoáng chút lưỡng lự, bỗng nhiên lên tiếng: "Có thật ngài muốn đuổi theo Thú Thần đó?"

Quỷ Lệ đáp: "Đúng vậy!"

Đại Vu sư chầm chầm nhìn Quỷ Lệ: "Ngài sẽ giết được nó chứ?"

Im lặng một hồi lâu, Quỷ Lệ khẽ thở ra: "Tôi không chắc!"

Đại Vu sư trầm ngâm một hồi mới nói: "Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói những gì tôi biết cho ngài. Làm thế nào để tìm được Thú Thần tôi quả không biết. Trong truyền thuyết xa xưa của bộ tộc tôi, Thú Thần này giống như ác ma không thể giết chết, chỉ có người như Vu Nữ Nương Nương vạn năm trước mới có thể trấn áp được hắc. Muốn trấn áp Thần Thú, cần phải đoạt được năm thứ thần khí của các tộc người Nam Cương trên người hắc. Năm thứ thần khí ấy là cội nguồn sinh mệnh của Thú Thần ấy, nếu như mất đi, Thú Thần sẽ chìm vào giấc ngủ say. Ngoài ra còn có một điều quan trọng nữa, khi Thú Thần hoành hành bạo ngược, yêu lực cực mạnh phát tán khắp nơi, Vu Nữ Nương Nương lúc đó đã dùng kỳ trận truyền lại của Vu tộc là 'Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp' mà giam hãm lại, nếu như ngài có thể tìm lại được trận pháp này..."

Quỷ Lệ lẳng lặng gật đầu.

Đại Vu sư trẻ tuổi nghĩ một lúc, nói tiếp: "Làm thế nào để tìm được Thú Thần, tôi quả thực không nghĩ ra, nhưng trong truyền thuyết của Miêu tộc có nói, Vu Nữ Nương Nương khi xưa đã trấn áp Thú Thần ở một nơi gọi là Trấn Ma Cổ động, ở sâu tận trong dãy Thập Vạn Đại Sơn. Truyền thuyết còn kể chính Nương Nương cũng đã hóa thành tượng đá, mặt quay về cổ động để canh giữ Yêu hồn không cho chúng thoát ra, ngài nếu như tìm thấy một nơi như vậy, có khi lại dò ra tung tích Thú Thần cũng nên..."

Quý Lệ ghi nhớ từng câu từng chữ, gật đầu với vị Đại Vu sư trẻ tuổi: "Đa tạ!"

Đại Vu sư im lặng mỉm cười.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi sơn động, Quý Lệ không nén được hỏi Đại Vu sư một câu, vì sao trong mắt người ấy lại không có chút vẻ bi thương.

Đại Vu sư lặng đi một lúc mới nói: "Nếu như tôi còn bi thương ử dột thì những người trong Thất Lý Đồng này sẽ nhụt chí đến độ nào? Không phải tôi không đau lòng, mà là tôi không thể đau lòng!"

Quý Lệ nhẹ gật đầu, lặng im một hồi lâu rồi mới cáo từ ra đi.

Rời khỏi Thất Lý Đồng, Quý Lệ không hề vội vã lên đường. Hắn bước đi chậm rãi, nghĩ đi nghĩ lại những lời Đại Vu sư đã nói, cái gọi là 'Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận' kỳ lạ ấy bất giác đã khiến hắn nghĩ đến một người khác, đó là Tiểu Bạch.

Ngày ấy nàng giận dữ bỏ đi, từ đó không có tin tức gì, tuy với pháp lực đạo hạnh của nàng thì không có gì phải lo lắng, thế nhưng nghĩ đến mục đích mà Tiểu Bạch chia tay hắn, phần lớn là vì đi tìm 'Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận' ấy, ít nhiều trong lòng Quý Lệ cũng thấy không yên.

Yêu lực của Phệ Huyết Châu giày vò hắn bao năm, thế nhưng khoảng thời gian trước, dưới bức Vô Tự Ngọc Bích ở Thiên Sơn Tự trên Tu Di Sơn, hắn đã ngộ thông bốn cuốn "Thiên Thư", đã hòa nhập cả yêu lực của Phệ Huyết Châu, ba chân pháp của Phật, Đạo, Ma, thậm chí cả pháp lực của Huyền Hỏa Giám thuần dương vào làm một, đã ngấm thấy được cánh cửa của Vạn pháp quy tông. Cùng với việc đạo hạnh ngày càng tiến bộ, với Quý Lệ bây giờ Phệ Huyết Châu không còn là một trở ngại lớn nữa.

Nhưng đồng thời với những thuần ngộ dưới bức Vô tự ngọc bích ấy, dần dần hắn cũng đã nghĩ thông được rất nhiều chuyện thế thái nhân sinh, những chuyện mà ngày trước không thể nghĩ đến, hắn cũng đã nhìn ra được từ trong hồi ức của mình.

Tiểu Bạch đối với hắn như thế, không phải bởi mối quan hệ giữa Bích Dao và hắn hay sao?

Vào đúng cái ngày kiếp nạn Thú Thần hoành hành dữ dội, nàng đã một mình quay trở lại Nam Cương để tìm trận pháp đó. Trời đất bao la, một mảy may tin tức của Tiểu Bạch từ bao lâu rồi không có. Nghĩ đến đây Quý Lệ không khỏi cảm thấy con tim nhói đau, có điều thiên hạ rộng lớn như vậy, quả thực không biết phải làm sao để tìm được nàng?

Quý Lệ trầm tư một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến Phần Hương Cốc, cũng không vì điều gì khác, mà chính bởi trước đây Tiểu Bạch đã bị giam hãm trong Huyền

Hỏa Đàn bởi 'Bát Hung Huyền Hỏa Trận' này, Tiểu Bạch nếu muốn tìm trận pháp, chắc chắn sẽ đến nơi đó, mà cho dù nàng không có ở đó thì hẳn đi thăm dò một chuyến cũng có thể được một vài thu hoạch.

Quyết định như vậy, Quỷ Lệ mau chóng lên đường.

Phân Hương Cốc vốn là một trong ba đại phái chính đạo trong thiên hạ. Trong trận đại nạn này, Phân Hương Cốc ở vừa đúng vào cửa ngõ Nam Cương, nơi đầu tiên Thú Thần hoành hành bạo ngược, kết cục thế nào không nói cũng có thể ngầm ra. May mắn ngày đó Cốc chủ Vân Dịch Lam đã dẫn các đệ tử rời cốc tới Trung Thổ liên kết với các môn phái chính đạo khác đối phó với Thú Thần, vì thế tuy Phân Hương Cốc bị tàn phá tiêu điều, song các môn hạ đệ tử lại không bị tàn sát.

Có điều đường đường một đại phái chính đạo mà lại chịu tình cảnh tàn phá thảm như vậy, khó tránh khỏi miệng thế gian chê cười, hơn nữa sau trận đại nạn, rất nhiều lời đồn thổi châm biếm đã truyền đi, nói rằng Phân Hương Cốc nhát gan sợ chết, thân là một chính đạo đại phái lại không dám một mình đối mặt với kiếp nạn Thú Thần mà phải chạy tới Trung Thổ nấp sau lưng Thanh Vân Môn mới tránh khỏi đại họa diệt môn!

Lúc này, Thanh Vân Môn và Đạo Huyền Chân nhân đã ở trung tâm chính đạo thiên hạ, chí cao vô thượng, tiếng tăm lẫy lừng. So với Thanh Vân Môn, Phân Hương Cốc đúng là đã thua kém hơn nhiều. Môn nhân chính đạo lũ lượt đến Nam Cương truy tìm tung tích Thú Thần, đệ tử Phân Hương Cốc đương nhiên cũng không để thua người. Tuy nhiên so với những dịp trước đây, môn hạ Phân Hương Cốc đã bớt vẻ hùng hồn huênh hoang của ngày trước rất nhiều.

Có điều dù là cười chê như vậy, song Phân Hương Cốc vẫn là một danh môn đại phái, tổng đường bị phá nát song thực lực vẫn còn, những lời ong tiếng ve vì thế tuy nhiều, song cũng không có ai dám phỉ báng họ ngay trước mặt. Còn về phần sơn cốc nơi Phân Hương tọa lạc, thì quả đã biến thành một bãi xơ xác tiêu điều, chỉ ít lúc Quỷ Lệ ngẫm lên vào, những gì hẳn trông thấy đúng là như vậy.

Một sơn cốc vốn dĩ thanh tú mỹ miều như thế, lúc này lại tràn đầy một mùi hôi tanh khó ngửi, rất nhiều đệ tử Phân Hương Cốc đang chuyển đi những ụ rác đã mục nát và cả xác chết, trong đó có cả xác người, nhưng phần lớn là xác chết động vật.

Quỷ Lệ ngấm ngấm quan sát, sau một hồi suy nghĩ hẳn đã hiểu ra. Ngày trước khi đột nhập vào Phân Hương Cốc, mặc dù đã là đêm tối song hẳn vẫn mau chóng bị phát hiện, không phải vì tất cả các đệ tử môn hạ trong Phân Hương Cốc đều có đạo hạnh cao thâm, mà bởi họ rất giỏi nuôi dạy các động vật kỳ lạ, khiến người ta không thể đề phòng.

Đại nạn Thú Thần xảy ra, Vân Dịch Lam đưa được phần lớn đệ tử tới Trung Thổ, nhưng lại không thể đưa cả số động vật này theo, và khi lũ thú yêu hung tàn tràn qua vùng đất này, những động vật ấy khó tránh khỏi kiếp nạn. Thời gian lâu dần, các xác chết thối rữa, mùi hôi thối xộc lên quả thật vô cùng khó chịu.

Tuy vậy, những con vật kỳ lạ ấy không còn nữa lại là tin tức tốt lành cho Quỷ Lệ. Hắn có thể ung dung do thám khắp nơi mà không sợ một con vật kỳ quái nào đó từ một góc ngách đột nhiên xông ra làm lộ hình tích.

Phần Hương Cốc có rất nhiều đệ tử, tuy nhiên phân nửa trong số đó đã được phái đi truy tìm tung tích Thú Thần. Chuyện mà các môn phái chính đạo khác muốn làm, Phần Hương Cốc sao lại có thể đứng ngoài! Một nửa số đệ tử còn lại trong cốc thì có đến quá nửa lại không hề muốn làm những công việc thu dọn bẩn thỉu như thế, cho dù có một số trưởng lão tiền bối đi lại đôn đốc, nhưng những nhân vật như Vân Dịch Lam hay Thượng Quan Sách đương nhiên không phải lúc nào cũng kẻ kẻ giám sát tuần tra khắp nơi được. Vì thế khi đột nhập vào trong cốc Quỷ Lệ gần như không gặp bất cứ khó khăn nào.

Khi ấy mới là chập tối, trời còn sáng hơn rất nhiều so với lần trước đến đây, nhưng khi đã đột nhập vào cốc rồi, không biết có dễ dàng hơn hay không?

Quỷ Lệ không suy nghĩ nhiều, đi thẳng tới Huyền Hỏa Đàn, trọng địa của Phần Hương Cốc. Tiểu Bạch ngày trước bị giam trong đó, 'Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp' cũng được bày bố nơi đây, Tiểu Bạch có vì hắn mà đi tìm trận pháp chắc chắn phải đến nơi này. Có điều, Huyền Hỏa Đàn suy cho cùng vẫn là cấm địa của Phần Hương Cốc, trong tình trạng rối loạn tới bởi ấy, việc canh phòng nơi đây dường như còn nghiêm ngặt hơn vài phần so với lần trước, không biết có phải chính vì hắn đã đột nhập và Tiểu Bạch có thể đào thoát ra ngoài?

Quỷ Lệ hiện giờ đạo hạnh đã khác xa ngày trước, Huyền Hỏa Đàn tuy canh phòng cẩn mật cũng không ngăn được hắn chỉ chốc lát là vào đến nơi. Dường như Huyền Hỏa Đàn không khác là bao so với trước đây, trên mặt đất vẫn khắc một trận thế cổ quái màu đỏ thẫm, Quỷ Lệ hiểu rằng đây chính là cái gọi là 'Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp' thần bí kỳ lạ trong truyền thuyết.

Ngày đó, khi Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đào thoát đã gây ra một vụ phun trào nham thạch, những dấu vết của nó vẫn còn để lại đến tận hôm nay. Trên các vách đá xung quanh, bất cứ đâu cũng có thể nhìn thấy những vùng bị nham thạch thiêu cháy đen thui, đá đổ vỡ khắp nơi, và cả Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp trên mặt đất một số chỗ cũng đã bị ngọn lửa rừng rực ngày trước thiêu đến độ biến dạng.

Nếu là những nơi tầm thường, trong trận đại nạn khủng khiếp như thế e rằng đã bị hủy hoại tan hoang, song Huyền Hỏa Đàn cơ bản vẫn đứng vững, có lẽ trận pháp đã phát huy được khả năng kỳ lạ của nó, bảo tồn được nơi này khỏi cơn cuồng nộ của Hỏa thần.

Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn lên, hệ thống công cụ nhiều tầng giam giữ Tiểu Bạch trước đây đã không còn tác dụng, đang lơ lửng treo trên không, há ngoác cái miệng gông đen kịt. Trong Huyền Hỏa Đàn rộng lớn, dưới ánh đèn leo lét chiếu rọi, chỉ có một bóng của Quỷ Lệ, khẽ lay đi lay lại.

Quỷ Lệ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn lắc đầu bước đến trước Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp. Hắn quan sát kỹ, chỉ thấy trong trận đồ khổng lồ ấy, các bức hình hung thần hết như trong kí ức của hắn đều được khắc họa một cách vô cùng rõ nét, sinh động như thật, giữa các hung thần còn vô vàn những nét vẽ kỳ dị phức tạp. Quỷ Lệ hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng tròn trước trận đồ.

Đúng vào lúc hắn đang bắt đầu tịnh tâm tham ngộ trận pháp kỳ dị trong truyền thuyết của Vu tộc thì đột nhiên, trong Huyền Hỏa Tế đàn tĩnh mịch mà thâm sâu ấy, từ trong bóng tối phía trên đầu hắn truyền tới tiếng cười giòn tan của một nữ nhân.

Quỷ Lệ biến sắc mặt, đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn lên, nói: "Là cô sao, Tiểu Bạch..."

Quỷ Lệ chưa dứt lời, một bóng người từ phía trên lao xuống, bộ y phục vàng anh quen thuộc, ánh mắt dịu dàng long lanh, một vẻ đẹp vừa nhìn đã có thể ngây ngất... đó lại là người mà hắn có nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô gái nghe nói đã chết trong trận đại nạn đó – Kim Bình Nhi!

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Quỷ Lệ dần bình tĩnh trở lại, Kim Bình Nhi vẫn đứng ở đó, xem ra không có gì thay đổi, từ y phục cho đến dung nhan vẫn mang cái thần thái ấy, thậm chí khóe miệng của nàng cũng vẫn luôn nở một nụ cười nhẹ nhàng mà quyến rũ vô cùng.

Kim Bình Nhi nhìn Quỷ Lệ, mỉm cười: "Huynh khỏe chứ!"

Quỷ Lệ lẳng lặng nhìn nàng, một hồi sau mới lên tiếng: "Sao cô lại ở đây?"

Kim Bình Nhi khẽ vuốt tóc, chỉ một động tác nhỏ song lại chứa chất vẻ phong tình vô hạn, nhẹ nhàng: "Muội ở đây chờ huynh!"

Quỷ Lệ chau mày: "Chờ ta? Để làm gì? Cô làm sao biết ta sẽ đến đây?"

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Lẽ nào huynh đã quên rồi, lần trước huynh đến đây đi cùng với muội, nghe nói lần này huynh muốn truy tìm Thú Thần. Theo truyền thuyết

Nam Cương thì muốn trấn áp Thú Thần, đương nhiên không tránh khỏi phải dùng Bát Hung Huyền Hỏa Trận. Huỳnh không đến đây thì còn có thể đi đâu được?"

Đôi mắt mỉm cười của nàng dường như có chút gì đó đặc ý, và một vẻ ướn át khó có thể diễn tả thành lời. Kim Bình Nhi mỉm cười: "Huỳnh thấy muội thông minh đấy chứ?"

Quý Lệ khẽ chau mày, đạo hạnh của hắn đã có tiến bộ lớn, trước vẻ quyn rũ của Kim Bình Nhi vẫn không khỏi bị ý loạn tâm mê, bất giác rung mình kinh hãi.

Sau trận đại nạn, người con gái nghe nói là đã chết đó đột nhiên lại xuất hiện nơi đây, không những thế dường như công lực đã tiến bộ hơn nhiều.

Nàng còn sống, vậy những người khác thì sao? Những cao thủ Ma giáo khác trong trận đại nạn đó, lẽ nào họ cũng vẫn chưa chết?

Quý Lệ giật mình, song sắc mặt vẫn lạnh lùng: "Cô vẫn chưa trả lời ta, cô chờ ta làm gì?"

Kim Bình Nhi nhú mày cười, nhẹ nhàng nói: "Muội biết vị trí của Trấn Ma Cổ động mà Thú Thần bị giam giữ. Quý Vương Tông Chủ nghe nói thế, đã để muội đến giúp đỡ huỳnh."

Quý Lệ rung mình, ngẩng mạnh đầu lên, nhìn sang Kim Bình Nhi, chỉ thấy ánh mắt nàng vẫn biếc xanh như nước, tươi cười như hoa, không có gì khác lạ.

- o O o -